

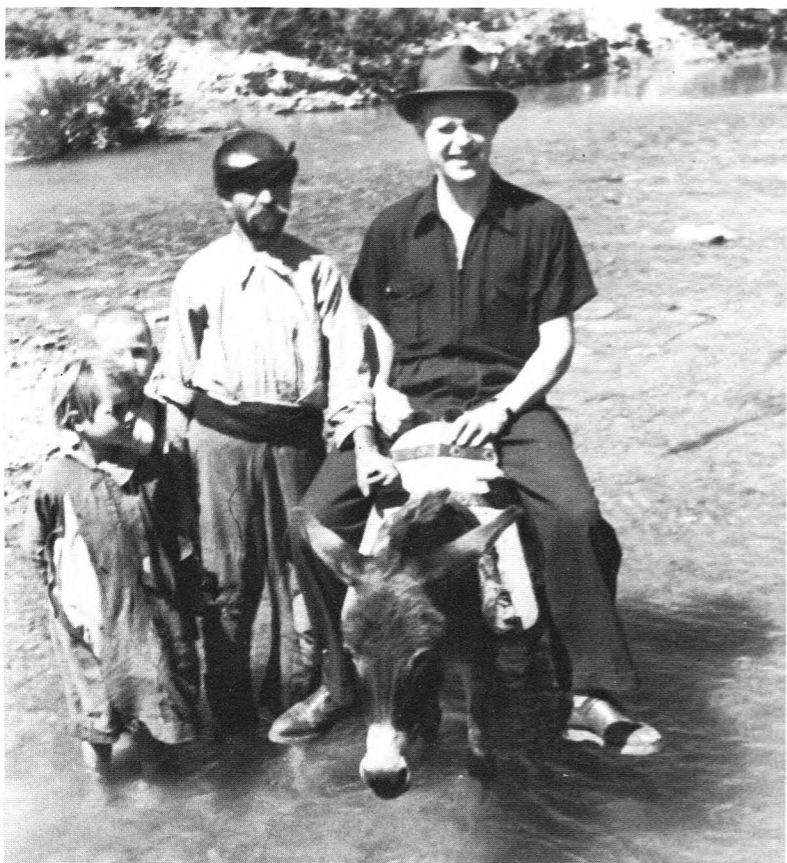
småningom var vi tillbaka på Sicilien. Över Agrigento, där vi praktiskt taget ensam under några avkopplande dagar strövade runt bland tempelruinerna, återvände jag så till den romerska vardagen. Gerda dröjde sig kvar i Taormina för en tids välförtjänt vila.

Kring 1 maj kände jag mig mogen att lämna Rom och ta itu med Florens och Toscana. Förmodligen genom min fasters förmedling lyckades jag få tag på den härligaste av bostäder – en liten någotsånär billig pensione vid Lungarno Amerigo Vespucci. Utsikten från mitt rum täckte in ett panorama från San Miniato på dess kulle, över Pitti-palatset till BellosGuardo-höjden med en ståtlig renässansvilla. Och på kvällarna kunde jag somna in till det sakta bruset från Arno som just nedanför mitt fönster bildade en låg fors. BellosGuardo där baronessan Marion Franchetti (tidigare Ca D'Oro Venedig) tog emot paying guests, kom att spela en viss roll för min Florenstid. Där bodde nämligen några mycket glada och behagliga bekanta från min Rom-pension, två systrar Kuylenstierna från Sperlingsholm i Halland. Och att i skymningen gå upp genom en näktergalsljudande olivlund mot BellosGuardo för att i behagligt sällskap meditera kring utsikten över Florens och Fiesolo blev till ett frekvent och förträffligt inslag i livsmönstret.

Däruppe fick jag också träffa Kuylenstiernornas bror Krister, känd för en smått skandalsomsusad litterär debut med memoarboken "Fräckheten var mitt vapen" där han

på sin läkare Poul Bjerres initiativ gjort upp med en nästan totalhavererad tillvaro. I Florens sysslade han med att ställa samman en stor volym om Mediceerna som Carl Björkman några år senare lät utkomma på Wahlström & Widstrands förlag. Krister, som för några år sedan i hög ålder slutade sitt brokiga och kringflackande liv, var en högst särpräglad person. Synnerligen fördomsfri, med en cyniskt genomskådande humor men samtidigt med en förmåga till vänskap – när det någon gång klaffade. Akademiskt oskolad hyste han en överdriven tilltro till värdet av mina fil kand-betyg och var för övrigt präglad av en enorm kunskapsörst som han livet igenom aktivt och en smula osorterat försökte släcka. Det var framförallt konst, historia och filosofi som gällde.

Jag hade fått nej på en förfrågan om det fanns möjlighet att ansluta till Rom-kursens traditionella Greklandstur. När Krister fick höra talas om detta föreslog han att vi skulle följas åt – och att jag för en totalt ovetande elev då lämpligen kunde fungera som introduktör till det klassiska Greklands viktigaste monumentområden. Självybörjare kände jag mig verkligen tveksam – men gick dessbättre in på det äventyrliga förslaget. Vad som följde blev nämligen en rad mycket nyttiga och dessutom oförglömligt roande majdagar. Att det gick så väl berodde på en resebyrå i Athen där en man med det i sammanhanget passande namnet Odysseus, till hyfsade kostnader ordnade våra inkvarteringar och transporter – på rostiga

Kreta: på väg mot den minoiska palatsvillan vid Hagia Triada kom en åsna väl till pass vid en flodpassage. Th Krister Kuylenstierna bland minoiska förvaringskärl i Knossos palatsruin.

överåriga ångfartyg, gamla nerkörda bilar för att inte tala om motsträviga åsnor som förde oss till alla de platser vi valt att besöka. Kristers fräcka nyfikenhet öppnade många dörrar, bland annat på Kreta där han lika elegant

som ogrundat framhöll vår status som respektabla experter, och sålunda förde oss rakt in i det allra heligaste: den engelske arkeologen Sir Arthur Evans' gamla institution Villa Ariadne vid Knossos. Dess dåvarande chef, John Pendelbury – ryktbar som utgrävare av Tel el Amarna i Egypten – gav oss personligen all möjlig assistans. Och

